

Sygn. akt I C 100/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2023 r.

Sąd Rejonowy w Brodnicy- I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Dawid Sztuwe
Protokolant:	st. sek. sąd. Anna Maciejewska

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2023 r. w Brodnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko **M. R.**

o zapłatę

- zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 49.895,65 zł (czterdzieści dziewięć tysięcy osiemset dziewięćdziesiąt pięć złotych 65/100 groszy)
z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 42.287,39 zł od dnia 11 lutego 2023 r. do dnia zapłaty
- zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.137,54 zł (dwa tysiące sto trzydzieści siedem złotych 54/100) tytułem zwrotu kosztów procesu
z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

/Sędzia/

Dawid Sztuwe

Sygn. akt. I C 100/23

UZASADNIENIE

1. OZNACZENIE STRON:

Powód: (...) Banku (...) S.A. w W.

Pozwany: M. R.

- Powód wystąpiło z powództwem o zapłatę 42.287,39 zł wraz z odsetkami tytułem umowy pożyczki zawartej z pozwaną w związku z jej wypowiedzeniem.

3. Uzasadnienie pozwu (**k. 2 - 4**).

4. W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości podnosząc następujące zarzuty: (**a**) brak wykazania wysokości oraz zasadności roszczenia (**b**) bezpodstawne naliczanie odsetek od kredytowanych kosztów kredytu (**c**) niezgodność z zasadami współżycia społecznego pozaodsetkowych kosztów kredytu (**d**) spełnienie przesłanek tzw. sankcji kredytu darmowego (**e**) brak wymagalności roszczenia (**f**) stosowanie missellingu produktowego.

5. Uzasadnienie zarzutów strony pozwanej (**k. 51 - 56**), załączone kalkulacje własne (**k. 59 - 70**) oraz oświadczenie o kredycie darmowym (**k. 71 akt**).

6. W piśmie procesowym z 16.05.2023 r. strona powodowa odniosła się do twierdzeń i zarzutów strony pozwanej z odpowiedzi na pozew (**k. 80 - 83**).

7. Pismo pozwanej z dnia 07.06.2023 r. zostało zwrócone, albowiem złożono je bez zarządzenia (**k. 94 - 97**).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 20.08.2019 r. (...) Banku (...) S.A. w W. zawarła z M. R. umowę pożyczki ((...)) na kwotę 50.000,00 zł. Kwota pożyczki nieobejmująca kredytowanych kosztów pożyczki wynosiła 41.529,66 zł.

W związku z zawarciem umowy pożyczkobiorca był zobowiązany ponieść dodatkowe koszty, tj. prowizja (843,22 zł) oraz ubezpieczenie (7.627,12 zł). Kwota kredytu obejmująca kredytowane koszty kredytu wynosiła 66.697,69 zł i była oprocentowana według zmiennej stopy procentowej (pkt 5 umowy). Łączna kwota odsetek miała wynosić 16.697,69 zł.

Umowa została zawarta na okres 72 miesięcy, raty miały wynosić 926,32 zł pierwsza, 926,32 zł kolejne i 928,97 zł ostatnia. Umowa podlegała ubezpieczeniu, zgodnie z polisą przedłożoną do pozwu.

W dniu 20.04.2021 r. strony zawarły ugodę, stan zadłużenia na dzień 14.04.2021 r. wynosił 44.627,44 zł, w tym 43.636,15 zł jako kapitał i 991,29 zł jako odsetki. Przedłużono spłatę do 179 miesięcy. Łącznie do zapłaty miało być 71.753,93 zł, w tym 43.636,15 zł jako kapitał i 28.117,78 zł jako odsetki.

Dowód:

- umowa pożyczki – k. 5 – 8 akt,

- polisa – k. 9 – 10 akt,

- potwierdzenie uruchomienia umowy – k. 11 akt,

- ugodę z formularzem informacyjnym – k. 11 – 14 i 15 – 16 akt,

- rozliczenie kredytu – k. 17 – 18 oraz zestawienie z rachunku – k. 84 – 89 akt

Do pozwanej kierowano monity z tytułu braku płatności rat, następnie dniu 29.07.2022 r. w związku z powstałym zadłużeniem, powód złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia. Oświadczenie zostało doręczone 04.08.2022 r.

Aktualne zadłużenie wynikające z umowy kredytu wynosi 49895,65 zł i obejmuje zaległy kapitał ((...),39) i odsetki umowne (7608,26 zł)

Dowód:

- monity i wezwania – k. 19 i 22 oraz zwrotka – 23 akt

- oświadczenie o wypowiedzeniu umowy- 20 oraz zwrotka - 21 akt,
- potwierdzenie odbioru- k. 57
- historia operacji- k. 84-89

Sąd zważył, co następuje:

I. Ocena dowodów.

Stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów, których autentyczności i prawdziwości strony nie kwestionowały. Nie budziły one również wątpliwości Sądu. Wynikało z nich, że pozwana zawarła umowę kredytu, umowę ugody oraz otrzymała korespondencję związaną z uruchomieniem procedury wypowiedzenia umowy.

Strona pozwana nie kwestionowała autentyczności dokumentów obrazujących historię operacji na rachunku pozwanego, w tym dokonywanych wpłat na poczet zadłużenia. Stanowisko strony pozwanej sprowadzało się natomiast do uznania, że dokumenty te nie potwierdzały wysokości zadłużenia. W świetle przedstawionych przez powódkę dokumentów obrazujących historię operacji na rachunku, zarzuty strony pozwanej nie były uzasadnione.

II. Ocena prawna roszczenia.

1. **Podstawa prawna:** art. 2, art. 3 ust. 1 i 2 pkt 1, art. 5 pkt 2a, art. 5 pkt 6 lit. b, 6, 6a, 7, 8, 10, art. 25, art. 30, art. 36a ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. 2022, poz. 246, zwana dalej „ustawą”), dyrektywa parlamentu europejskiego i rady 2008/48/wez dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (zwana dalej „dyrektywą”), art. 5 kc, art. 385¹ i art. 385² kc, art. 720 kc i nast.

2. **Charakter umowy:** Sporna umowa została zawarta między bankiem (powód) a konsumentem (pozwaną) i do jej oceny miały zastosowanie przepisy ustawy (art. 2, art. 3 ust. 1 i 2). Umowa ta była umową pożyczki w rozumieniu przepisów ustawy.

3. **Okoliczności niesporne:** Strona pozwana nie kwestionowała, że zawarła umowę kredytu na warunkach opisanych w umowie, tj. w sposób dobrowolny poprzez złożenie pod egzemplarzem umowy własnoręcznego podpisu.

4. Ocena zarzutów strony pozwanej:

A. Brak wymagalności roszczenia.

1. Strona pozwana niezasadnie podnosiła zarzuty naruszenia art. 69 i nast. ustawy prawo bankowe, albowiem sporna umowa nie miała charakteru umowy kredytu w rozumieniu przedmiotowej ustawy. Niemniej okoliczności dotyczące prawidłowości wypowiedzenia umowy podlegały ocenie z perspektywy wypełnienia przez stronę powodową warunków wprost wskazanych w spornej umowie.

2. Warunki wypowiedzenia umowy i postanowienia całej pożyczki z odsetkami w stan natychmiastowej wymagalności zostały opisane w §11 umowy pierwotnej

(**k. 6v**) i §10 ugody (**k. 13**). Uprawnienie do wypowiedzenia umowy aktualizowało się, gdy pożyczkobiorca nie wypełniał warunków umowy (ugody).

3. Z historii operacji na rachunku bankowym wynikało, iż ostatnia wpłata (ściągnięcie z rachunku) miała miejsce 28 lutego 2022 r. (**k. 85v**). Pozwana nie podnosiła, że w później dokonywała wpłat na spłatę zadłużenia. Nie kwestionowała zatem, że zaprzestała realizacji swoich obowiązków wynikających z umowy pożyczki.

4. ***W związku z powstaniem zaległości na kwotę 1.997,92 zł powód miał prawo wypowiedzieć umowę, co uczynił pismem z 29 lipca 2022 r, które zostało doręczone pozwanej 4 sierpnia 2022 r., co pozwana potwierdziła własnoręcznym podpisem (k. 21).***

5. W tym miejscu należy odnotować dodatkowo, że strona pozwana dopiero w odpowiedzi na pozew podniosła zarzut braku wymagalności roszczenia. Mimo, że pismo o wypowiedzeniu umowy dotarło do pozwanej przed wszczęciem niniejszego postępowania to pozwana nie podejmowała jakiegokolwiek inicjatywy, aby zakwestionować skuteczność wypowiedzenia. Wobec niewątpliwego doręczenia jej oświadczenia o wypowiedzeniu, nie złożyła on jakiegokolwiek pisma do powoda kwestionującego jego uprawnienie do wypowiedzenia. Nie „reklamował” również procedury wypowiedzenia, w tym braku ewentualnego doręczenia wezwań do zapłaty. Znamienne jest również, że pozwana nie regulowała kolejnych rat, co tylko potwierdzało zasadność wypowiedzenia umowy.

B. *Brak wykazania wysokości dochodzonego roszczenia.*

1. Nie do końca był zrozumiały zarzut strony pozwanej sprowadzający się do zakwestionowania wysokości przedstawionych przez powoda wyliczeń dotyczących struktury zadłużenia. Oczywistym było, że to kredytodawca prowadził operacje rozliczeniowe i w ten sposób tworzył stosowną dokumentację, która miała w znakomitej większości charakter elektroniczny. Nie można było wymagać, aby pozwany w jakikolwiek sposób dokonywał uprzedniej weryfikacji tych dokumentów, np. poprzez złożenie własnoręcznego podpisu. Mógł natomiast kwestionować metodykę wyliczenia zadłużenia czy zwracać uwagę na błędy rachunkowe.

2. Powód przedłożył szczegółowy spis operacji na rachunku pozwanej, zaktualizowane harmonogramy spłaty czy tabelę zawierającą sposób wyliczania odsetek. Abstrahując od zasadności pobierania określonych opłat czy naliczania odsetek, powód należycie wykazał wysokość wymagalnej wierzytelności. Metodyka wyliczenia została wskazana w pozwie i dalszych pismach procesowych, ale była także możliwa do weryfikacji na podstawie przedłożonych wydruków.

3. W ocenie Sądu dokumenty rachunkowe w sposób czytelny obrazowały wysokość zadłużenia (saldo). Pozwana nie podważyła prawidłowości tych wyliczeń, nie wskazywała na konkretne błędy rachunkowe. Nie żądała również weryfikacji tych danych przez biegłego sądowego. ***Ostatecznie zatem zarzut dotyczący prawidłowości wyliczenia zadłużenia okazał się chybiony.***

C. *Bezpodstawne naliczanie odsetek od kosztów kredytu.*

1. Strona pozwana podniosła, że kredytodawca niezgodnie z obowiązującymi przepisami naliczał odsetki kapitałowe również od kredytowanych kosztów kredytu. Powód nie zaprzeczył, iż tak właśnie odsetki były naliczane, ale wskazywał, iż taka praktyka nie jest sprzeczna z prawem.

2. Przedmiotowe zagadnienie nie było dotychczas przedmiotem szczególnych zainteresowań doktryny. W praktyce orzeczniczej sądów powszechnych takie uprawnienie banków nie było również, co do zasady, kwestionowane.

3. W rozumieniu przepisów ustawy całkowita kwota kredytu wynosiła w niniejszej sprawie 50.000 zł, tj. stanowiła sumę wszystkich środków pieniężnych, które bank udostępnił konsumentowi. Nie obejmowała ona kredytowanych kosztów kredytu. Mówiąc inaczej była ta kwota, którą pozwana otrzymała bezpośrednio do rąk własnych (po pobraniu kwot tytułem kosztów), aby zrealizować dowolny cel konsumpcyjny.

4. Kwota kredytu wynosiła natomiast 41.529,66 zł, ponieważ pozwana wyraziła zgodę na kredytowanie koniecznych do poniesienia przez nią kosztów udzielenia kredytu. W istocie wypłacony kapitał wynosił właśnie 50.000 zł (kwota została zaksięgowana na indywidualnym koncie pozwanej), a dopiero potem dokonano pobrania kwot tytułem pokrycia pozaodsetkowych kosztów kredytu.

5. Kwota 50.000 zł stanowiła zatem sumę środków pieniężnych, które zostały udostępnione pozwanej w sensie ekonomicznym. Dzięki tym środkom zapewniła ona sobie możliwość pokrycia kosztów udzielenia kredytu bez

potrzeby przeznaczania na to swoich własnych pieniędzy, tj. nie było konieczne, aby dla otrzymania kredytu dysponowała wcześniej zebrany kapitałem. Logika takiej operacji jest powszechnie akceptowana w praktyce bankowej czy sektorze pozabankowym. Stanowi ułatwienie dla kredytobiorców. Niemniej zdarza się, że konsument ma prawo uregulować, np. wynagrodzenie prowizyjne, z własnych środków z chwili zawierania umowy, co rzecz jasna oznacza, iż pożyczany przez niego kapitał nie obejmuje kosztów udzielenia kredytu (praktyka taka występuje w przypadku długoterminowych pożyczek czy kredytów hipotecznych).

6. Trudno się zgodzić z twierdzeniem strony pozwanej, że kredytowanie kosztów udzielenia kredytu nie służy realizacji interesów kredytobiorcy. Jest wręcz przeciwnie. Gdyby nie były kredytowane to kredytobiorca byłby zobowiązany ponieść te koszty w chwili zawierania umowy. Strona pozwana niezasadnie podnosi, iż tylko kwota przekazana bezpośrednio do rąk kredytobiorcy po „potrąceniu” kosztów należnych bankowi stanowi kwotę „wykorzystanego kredytu”, od której można pobierać odsetki kapitałowe. W sensie ekonomicznym kredytobiorca „wykorzystuje” całość kredytu (50.000 zł), ale część z tej kwoty przekazuje (rozdysponowuje) na pokrycie kosztów należnych kredytodawcy. Taka operacja stanowi realizację dyspozycji kredytobiorcy.

7. Idąc tokiem rozumowania strony pozwanej można byłoby dojść do absurdalnych wniosków, albowiem przy tzw. pożyczkach towarowych, gdzie konsument zawiera umowę pożyczki na pokrycie obowiązku zapłaty ceny za towar czy usługę, odsetki nie mogłyby być pobierane. Wynikałoby to z faktu, że w takiej sytuacji konsument nigdy nie otrzymałby środków pieniężnych „do ręki”, albowiem kwota pożyczki jest od razu przekazywana do sprzedawcy jako zapłata ceny. Konsument nie ma swobody w zarządzeniu tą kwotą. Podobnie należałoby ocenić tzw. kredyty czy pożyczki konsolidacyjne.

8. W ustawie można odnaleźć istotne wskazówki pozwalające na uznanie, że taka praktyka jest zgodna z prawem. Definiując pojęcie „całkowita kwota kredytu” w art. 5 pkt 7 ustawodawca wprost wskazuje, że samo kredytowanie kosztów kredytu jest dopuszczalne. Wyłączenie z pojęcia „całkowitej kwoty kredytu” kredytowanych kosztów kredytu miało na celu zwiększenie ochrony konsumenta w ten sposób, aby umowa wyraźnie wskazywała kwotę, którą konsument otrzyma bezpośrednio do rąk własnych i którą będzie mógł swobodnie rozporządzać. Często bowiem ten właśnie czynnik jest decydujący dla konsumenta przy ocenie opłacalności umowy.

9. Nadto należy zwrócić istotną uwagę na zmianę definicji „stopy oprocentowania kredytu” wyrażone w art. 5 pkt 10 ustawy. W pierwotnym brzmieniu „stopa oprocentowania kredytu” oznaczała „stopa oprocentowania wyrażona jako stałe lub zmienne oprocentowanie stosowane do **całkowitej kwoty kredytu** w stosunku rocznym”. Można było to zatem przyjąć, że odwołanie do całkowitej kwoty kredytu (czyli bez kredytowanych kosztów kredytu) wykluczało pobieranie odsetek od kapitału przeznaczonego na pokrycie kosztów kredytu. Na podstawie zmiany wprowadzonej ustawą z 23 października 2013 r. o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz niektórych innych ustaw ustawodawca zastąpił zwrot „stosowane do całkowitej kwoty kredytu” zwrotem „stosowane do wypłaconej kwoty”. Ta zmiana legislacyjna nie została uzasadniona przez ustawodawcę w projekcie ustawy nowelizującej, ale gdyby intencją ustawodawcy było wprowadzenie zakazu pobierania odsetek od kredytowanych kosztów kredytu to definicja odwołująca się do pojęcia „całkowitej kwoty kredytu” pozostałaby niezmienną.

10. W przepisach ustawy trudno zatem odnaleźć przepis, który wprost zakazywałby pożyczkobiorcy pobierania odsetek od kredytowanych kosztów pożyczki. Jeżeli przepis ustawy tego nie zabrania to kwestia ta podlega tzw. zasadzie swobody umów (art. 353¹ kc).

11. W praktyce sądowej kredytowanie kosztów kredytu i pobieranie odsetek kapitałowych od tej części kapitału zostało uznane za zabieg zgodny z prawem (Zob. wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z 30 czerwca 2020 r. w sprawie II Ca 1020/19, Lex nr 3054295, wyrok Sądu Najwyższego z 30 stycznia 2019 r. w sprawie I (...) 9/18, Lex nr 2643248).

12. W literaturze również wyrażono aprobatę dla praktyki naliczania odsetek od finansowanych kosztów kredytu (Zob. T. Czech, Kredyt konsumencki. Komentarz, wyd. II, art. 5, tez. 232). Autor wskazał m. in., że za taką praktyką przemawia wykładnia językowa omawianego przepisu, albowiem przepis ten nie wymaga, aby wypłata nastąpiła do

rajk konsumenta. Wypłata może być również dokonana w celu pokrycia zobowiązań konsumenta (w tym zobowiązań do zapłacenia kosztów związanych z kredytem). Wniosek ten potwierdza również wykładnia systemowa – na tle przepisów o kredycie bankowym (zob. art. 69 ust. 2 pkt 2) przyjmuje się, że odsetki nalicza się od całości kapitału kredytu, niezależnie od sposobu wypłacenia tego kapitału (do rąk konsumenta, na spłatę jego zobowiązań itd.).

13. Dopuszczalność pobierania odsetek nie została również zakwestionowana w orzeczeniu (...) w sprawie C-377/14, na co powoływała się strona pozwana. Szczegółowe omówienie tego zagadnienia zostało przedstawione przez J. G. i. M. S. w opracowaniu pt. Problematyka odsetek od kredytowanych kosztów bankowego kredytu konsumenckiego (Monitor Prawa Bankowego, numer 6, 2022 r.). Autorzy podkreślali przede wszystkim, że (...) nie zajmował się w ogóle kwestią dopuszczalności naliczania odsetek od kredytowanych kosztów i nie odnosił się do definicji stopy oprocentowania kredytu. Wykładania (...) dotyczyła stosowania formuły pozwalającej na wyliczenie (...). Nadto (...) dokonywał wykładni takiej umowy, gdzie nie odróżniono kwoty przekazanej bezpośrednio do rąk konsumenta od kwoty kredytowanych kosztów. I wtedy rzeczywiście taka praktyka budziła wątpliwości. W niniejszej sprawie zaś umowa wyraźnie rozróżniała kwotę udostępnianą do swobodnej dyspozycji pożyczkobiorcy od kwoty pożyczki przeznaczonej na pokrycie kosztów udzielenia pożyczki, a nadto kwota 50.000 zł została zaksięgowana na koncie pozwanej.

14. Reasumując tę część rozważań, Sąd stoi na stanowisku, że przepisy ustawy i dyrektywy nie zabraniają wprost możliwości pobierania odsetek od części kapitałowej przeznaczonej na pokrycie kosztów udzielenia kredytu. Taka konkluzja jest tym bardziej zasadna, gdy konsument został prawidłowo poinformowany o sposobie wykorzystania kapitału, co miało miejsce w niniejszej sprawie. Taka dyspozycja kapitałem wynikała ze swobodnej decyzji konsumenta (konsument dobrowolnie zaakceptował warunki umowy poprzez złożenie własnoręcznego podpisu i podpisanie stosownych oświadczeń). Strona pozwana nie podnosiła, że określone klauzule umowne były dla niej niezrozumiałe, w tym nie wносиła o przesłuchanie na tę okoliczność pozwanej.

15. ***W konsekwencji nie zachodziły przesłanki do uznania, że strona pozwana skutecznie skorzystała z tzw. sankcji kredytu darmowego. Abstrahując od upływu terminu na złożenie takiego oświadczenia oraz braku wskazania konkretnego naruszenia ustawy w oświadczeniu, sama podstawa oświadczenia wyjaśniona w odpowiedzi na pozew nie została zrealizowana.***

16. Sąd zastrzega jednak, że stanowisko w tym przedmiocie może się zmienić, gdy wykładni w tym zakresie dokona (...) odpowiadając na pytanie prejudycjalne Sądu Rejonowego dla Krakowa-Podgórze w Krakowie w sprawie C-678/22, które wprost dotyczy przedmiotowego zagadnienia.

D. Niezgodność z zasadami współżycia społecznego pozaodsetkowych kosztów kredytu.

1. Zgodnie z art. 5 pkt 6a ustawy pozaodsetkowe koszty kredytu są to wszystkie koszty, które konsument ponosi w związku z umową o kredyt konsumencki, z wyłączeniem odsetek. Jednocześnie w myśl art. 36a ustawy ograniczono wysokość takich kosztów, które pożyczkodawca może zastrzec w umowie, tj. maksymalnie do wysokości całkowitej kwoty pożyczki (tzw. czysty kapitał). Ustawa zawiera także szczegółowy wzór obliczania maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów pożyczki.

2. Przepisy art. 36a ustawy i art. 385¹ kc nie pozostają w wzajemnym stosunku wykluczenia, a mówiąc inaczej, art. 36a ustawy nie stanowi przeszkody, aby sąd stwierdził abuzywność klauzul umownych wyłącznie w oparciu o przesłanki wskazane w art. 385¹ kc.

3. W ocenie Sądu, uznanie abuzywności regulacji dotyczących pozaodsetkowych kosztów tylko z powodu, że ich wysokość jest ustalona na maksymalnym, ustawowym pułapie, jest niewystarczające. Sąd zobowiązany jest w takiej sytuacji dodatkowo rozważyć wszystkie okoliczności sprawy, w tym wysokość udzielonej pożyczki, ustalony okres spłaty, przyjęte formy zabezpieczenia, wysokość odsetek umownych, ale także przebieg dotychczasowej współpracy pożyczkobiorcy z pożyczkodawcą. Trzeba bowiem mieć na uwadze, że w świetle obowiązujących przepisów prawa nie

ma obowiązkowi, aby pożyczkodawca przedstawiał szczegółowe wyliczenie sposobu ustalenia wysokości prowizji, w tym jakie czynności faktyczne i prawne miały być pokrywane z zastrzeżonej prowizji. Należy jednak zbadać, czy obciążenie konsumenta dodatkowymi opłatami nie prowadzi do znaczącej nierównowagi.

4. Przy ocenie regulacji ustawowej dotyczącej maksymalnych pozaodsetkowych kosztów pożyczki nie sposób pominąć faktu, że wysokość takich kosztów odzwierciedla ryzyko gospodarcze związane z udzielaniem takich pożyczek. Umowy zawierane są bowiem nierzadko z osobami, których dotychczasowa historia kredytowa wskazuje na duże prawdopodobieństwo, że pożyczka nie zostanie spłacona. Zabezpieczenia spłaty pożyczki okazują się iluzoryczne. Podobnie jest z ewentualną egzekucją długu. Nie można się zatem dziwić, że pożyczkodawcy zastrzegają wysokie prowizje czy opłaty operacyjne. Ten aspekt miał także na uwadze ustawodawca, albowiem w uzasadnieniu do projektu ustawy o zmianie ustawy o nadzorze na rynku finansowym, ustawy-Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (druk nr 2460) dokonywał analizy kosztów ponoszonych przez pożyczkodawców. W uzasadnieniu podkreślano, że koszty te wzrastają wraz z długością okresu na który pożyczka zostaje udzielona. Zaproponowany limit w ocenie ustawodawcy mieści się w dolnych granicach kosztów ponoszonych przez pożyczkodawców. Konieczne jest jednak ograniczenie takich kosztów właśnie do wysokości udzielonej pożyczki.

5. W niniejszej sprawie prowizja została ustalona w wysokości 843,22 zł. W świetle obowiązujących przepisów prawa nie ma obowiązku, aby pożyczkodawca przedstawiał szczegółowe wyliczenie sposobu ustalenia wysokości prowizji, w tym jakie czynności faktyczne i prawne miały być pokrywane z zastrzeżonej prowizji. Prowizja stanowi formę wynagrodzenia dla pożyczkodawcy w związku z udzieleniem pożyczki, w tym służy pokryciu wydatków pożyczkodawcy związanych z obsługą pożyczki. Struktura tych wydatków może kształtować się różnie i to w zależności od sposobu organizacji pracy danego pożyczkodawcy, ale musi przecież uwzględnić koszty takiej jak: obsługa biurowa i lokalowa, wynagrodzenie pracowników, wynagrodzenie dla pośredników, bieżąca obsługa pożyczki, działalność windykacyjna, archiwizacja dokumentów

6. Sąd uznał, że w realiach niniejszej sprawy obciążenie pozwanej było dopuszczalne w świetle art.36a ustawy i klauzula umowna dotycząca tego kosztu kredytu nie może kwalifikowana jako klauzula abuzywna, a tym bardziej jako sprzeczna z zasadami współżycia społecznego. Zresztą strona pozwana nie wskazała jakie konkretne zasady współżycia zostały naruszone poprzez zastrzeżenie takiej prowizji.

7. Kwota prowizji pozostawała w rozsądnej proporcji w stosunku do wysokości pożyczki i czasu trwania umowy (6 lat). W ocenie Sądu uwzględniała ona koszty uruchomienia, a jej wysokość odzwierciedla ryzyko gospodarczej udzielania tego rodzaju kredytu.

E. Niezasadne obciążenie pozwanego obowiązkiem zapłaty składki ubezpieczeniowej, stosowanie *missellingu produktowego*.

1. Konsument może być zobowiązany do poniesienia kosztów zawarcia umowy ubezpieczenia, jeżeli ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu lub do uzyskania go na oferowanych warunkach. Taki koszt stanowi koszt kredytu (art. 5 pkt 6 lit. b ustawy). Umowa kredytu winna zawierać informację o sposobie zabezpieczenia i ubezpieczenia spłaty kredytu (art. 30 ust. 1 pkt 14 ustawy)

2. Pozwana została zapoznana z ogólnymi warunkami ubezpieczenia, kartą produktu ubezpieczeniowego, informacjami pośrednika oraz poinformowano ją o minimalnym zakresie ochrony ubezpieczeniowej, co wynika ze złożonego przez pozwaną oświadczenia (**k. 10**). Strona pozwana nie kwestionowała, że takie oświadczenie złożyła.

3. Kwota odpowiadająca składce ubezpieczeniowej została przekazana na rachunek (...) S.A. z siedzibą w W., co wynikało z historii operacji na rachunku pozwanej (**k. 87**).

4. Umowa ubezpieczenia została zawarta na okres trwania umowy pożyczki. Ochroną ubezpieczeniową zostały objęte takie zdarzenia jak: śmierć ubezpieczonego, utrata źródła dochodu, całkowita niezdolność do pracy, pobyt w szpitalu jako następstwo nieszczęśliwego wypadku (**k. 90**).

5. W ocenie Sąd pozwana w sposób dobrowolny przystąpiła do umowy ubezpieczenia, została zapoznana z warunkami ubezpieczenia i zakresem ochrony (lub pozwana miała realną możliwość zapoznania się z tymi warunkami).

6. W chwili uiszczenia składki pozwana została objęta ochroną ubezpieczeniową do chwili rozwiązania umowy. Zawarcie umowy ubezpieczenia realnie stanowiło formę zabezpieczenia spłaty pożyczki w sytuacji, gdyby pozwana była niezdolna do jej spłaty na skutek konsekwencji nieszczęśliwego wypadku. W przypadku wystąpienia zdarzenia ubezpieczeniowego, pożyczkodawca był uprawniony do otrzymania świadczenia (cesja) jedynie do wysokości niespłaconego kapitału, a więc trudno było przyjąć, że umowa realizowała wyłącznie interes pożyczkodawcy.

7. Sąd wskazuje, że w przypadku tego rodzaju umów ubezpieczenia, pozwanemu przysługuje po prostu prawo do wypowiedzenia umowy ubezpieczenia. W przypadku skutecznego złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy ubezpieczenia, pozwany będzie miał prawo żądać zwrotu części składki za niewykorzystany okres ubezpieczenia.

8. Ostatecznie umowa ubezpieczenia została zawarta z podmiotem trzecim (zakładem ubezpieczeń), stąd ewentualne roszczenia z tego tytułu pozwany winien kierować bezpośrednio do niego.

9. Reasumując tę część rozważań, Sąd nie podzielił zarzutów strony pozwanej dotyczących umowy ubezpieczenia jako formy zabezpieczenia, zapłaty składki czy okoliczności dotyczących informacji o ubezpieczeniu przekazywanych pozwanemu.

5. Podsumowanie.

W ocenie Sądu zarzuty strony pozwanej okazały się nieskuteczne, a Sąd w pełni podzielił stanowisko strony powodowej zaprezentowanej w pozwie i dalszych pismach procesowych.

III. Koszty procesu.

1. **Podstawa prawna:** art. 98 kpc

2. **Powód wygrał sprawę, stąd pozwana winna mu zwrócić koszty procesu.**

3. Powód poniósł następujące koszty:

- 17,00 zł- opłat skarbową od pełnomocnictwa

- 2115 zł- opłata sądowa od pozwu

- 5,54 zł – koszty notarialnych odpisów

/Sędzia/

Dawid Sztuwe